

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΕΣ ΟΡΓΑΝΩΝΟΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ

- **Επέκταση της μείωσης ενοικίου κατά 40% ανά σπίτι**, σε όλους τους εργαζόμενους/ες και τους ανέργους που πλήττονται από την κρίση για όσο χρονικό διάστημα χρειαστεί.
- **Καθολική απαλλαγή από τις χρεώσεις σε ρεύμα, επικοινωνία, νερό, φυσικό αέριο** για όσο διάστημα διαρκούν τα περιοριστικά μέτρα και η απαγόρευση κυκλοφορίας. **Να μην γίνουν διακοπές ηλεκτρικού ρεύματος, τηλεπικοινωνιών, νερού.**
- **Να μη γίνει καμία έξωση.** Παράταση της προστασίας κύριας κατοικίας. Καθολική κατάργηση πλειστηριασμών κύριας κατοικίας και κατασχέσεων. Κατάργηση του σχεδίου «Ηρακλή».
- **Να ανοίξουν τα άδεια σπίτια. Κανένας και καμία στο δρόμο.**
- **Ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα για όλους τους μη έχοντες** – επισφαλώς εργαζόμενους, ανασφάλιστους, ανέργους, μετανάστες.
- **Διπλασιασμός του ελάχιστου χρόνου μίσθωσης από τα 3 χρόνια στα 6 χρόνια.** Να μην αναγκαστεί κανείς να μετακομίσει εν μέσω πανδημίας και οικονομικής κρίσης.
- **Ενοικιστάσιο για όλες τις μισθώσεις κατοικιών στην Αθήνα** με το Ανώτατο Επιτρεπόμενο Μίσθωμα να οριστεί βάση του συντελεστή παλαιότητας, ορόφου, θέσης και απόδοσης.

**ΕΙΣΑΙ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗΣ;
ΕΝΗΜΕΡΩΣΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΟΥ!**

- ΝΟΜΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ/ ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΙΩΣΗΣ ΕΝΟΙΚΙΟΥ/ ΥΛΙΚΟ -
στην σελίδα: unrealestate.noblogs.org // fb: [UnrealEstateAthens](https://www.facebook.com/UnrealEstateAthens)

ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΟ ΝΟΙΚΙ

Η πανδημία του κορωνοϊού και η αναμενόμενη παγκόσμια οικονομική κρίση έχει πολλές όψεις. Ωστόσο, ως συνέλευση ενάντια στον εκβιασμό του ενοικίου, θα θέλαμε να σταθούμε στις ειδικές επιπτώσεις στη στέγαση. Από τις 15 Μάρτη που πάρθηκαν τα πρώτα μέτρα, οι κρατικοί θεσμοί αποτίναξαν την ευθύνη τους για τη δημόσια υγεία, μεταθέτοντάς την στον καθένα μας ξεχωριστά. Σε μια συντονισμένη προπαγάνδα χωρίς προηγούμενο, οριστήκαμε όλοι/ες και ο καθένας ξεχωριστά υπεύθυνοι για την υγεία των γύρω μας. Σε μια χώρα όπου τα νοσοκομεία είναι διαλυμένα και υποχρηματοδοτημένα, χωρίς γιατρούς, νοσηλευτές, ΜΕΘ, αναλώσιμα, διαγνωστικά τεστ και εξοπλισμό, η Δημόσια Υγεία μετατράπηκε σε ζήτημα Δημόσιας Τάξης με την επιβολή ακραίων περιοριστικών μέτρων από τύπους σαν τον Άδωνι Γεωργιάδη. Έτσι, η διαχείριση μιας πανδημίας γίνεται με μπάτσους να “κυνηγούν” έναν κορωνοϊό, **παρουσιάζοντας ως «υγειονομική κρίση» κάτι το οποίο στην πραγματικότητα είναι κρατικό έγκλημα.**

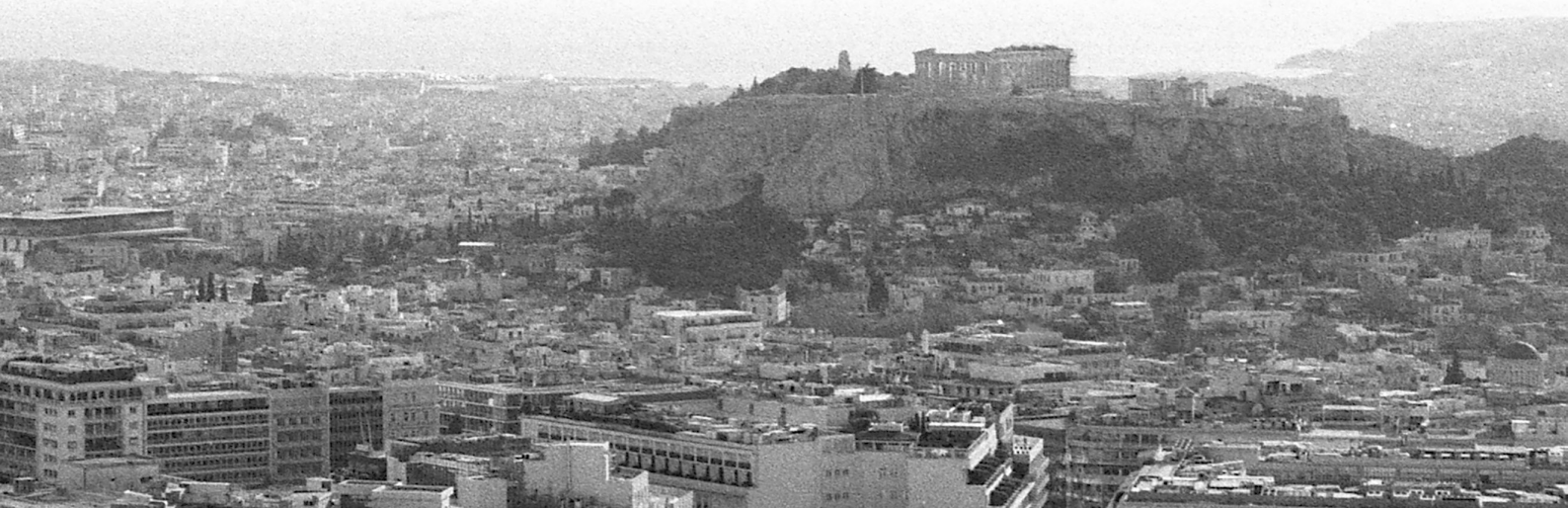
Το σλόγκαν «μένουμε στο σπίτι» κρύβει πίσω του πολλές κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες. Πρώτα απ’ όλα, για ποιο σπίτι μιλάμε; Λες και είναι το ίδιο να μένεις κλεισμένη σπίτι αν είσαι φτωχή εργαζόμενη ή φραγκάτο golden boy. Αν έχεις όλα τα κομφορ και τις πολυτέλειες, προφανώς η ζωή γίνεται πολύ πιο ανεκτή στο σπίτι στη Γλυφάδα ή την Κηφισιά με τον κήπο και την πισίνα. Δεν είναι όμως το ίδιο σε μια τρύπα στην Κυψέλη, που δεν τη βλέπει ποτέ ο ήλιος και δεν έχει θέρμανση. Τι σχέση έχει να κάνεις τη βόλτα σου 150μ γύρω από το σπίτι όταν μένεις στο αραιοκατοικημένο -μες στο πράσινο- Ψυχικό, με τα πυκνοκατοικημένα Πατήσια που το μάτι σου βλέπει μόνο μπετόν και μπάτσους (αυτά είναι το ίδιο πράγμα); Το να κάνεις μια μικρή έξοδο στην Αχαρνών, όταν είσαι μετανάστης και ζεις στον Άγιο Παντελεήμονα με την οικογένεια ή τους συγκατοίκους σου στοιβαγμένος σε ένα υπόγειο ή σε ένα διαμέρισμα 50 τμ., είναι «προαυλισμός». Όταν μένεις στα προάστια είναι εκδρομή. Και προφανώς, το #menoumespiti αποτελεί ωμό κυνισμό για τους κρατούμενους/ες στις άθλιες συνθήκες των ελληνικών φυλακών, όπως και για τους αόρατους αυτού του κόσμου, μετανάστριες και μετανάστριες που επιβιώνουν υπό τις χειρότερες συνθήκες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Επιπλέον, μας λένε, να κάνουμε υπομονή. Για ποιών την υπομονή μιλάνε; Είναι ίδια η αγωνία όλων μας; Είναι ίδια τα όρια μας; Όταν δεν έχεις δουλειά και αναρωτιέσαι τι θα γίνει στο μέλλον, η απόγνωση βαραίνει κόκκινο: πως θα πληρώσεις τους λογαριασμούς και το νοίκι τους επόμενους μήνες και με τι εργασιακές συνθήκες θα δουλεύεις το επόμενο διάστημα, αν θα δουλεύεις. Και τι θα γίνει αν αρρωστήσεις; Θα σε δεχτούν στο δημόσιο νοσοκομείο ή θα σε στείλουν πίσω σπίτι σου; Θα έχεις την ίδια τύχη με τους Πρετεντέρηδες που σπίνουν ιδιωτικές ΜΕΘ στα σπίτια τους; Τι σχέση έχει η «αγωνία» που βιώνει ένα αφεντικό που έχει μερικά δεκάδες χιλιάδικα καβάτζα για τις μέρες της κρίσης που έρχονται, με την απόγνωση που σε κυριεύει μέσα σε 4 τοίχους για το άμεσο μέλλον; Όταν ξέρεις πως για το κράτος δεν υπάρχει, γιατί είχες αποδεχτεί τον εκβιασμό της αδήλωτης ή υποδηλωμένης εργασίας μπροστά στο φόβητρο της ανεργίας, η επιβίωση δεν είναι απλά επισφαλής, είναι στην κόψη του ξυραφιού.

Όσοι και όσες μένουμε στα σπιρτόκουτα του κέντρου της Αθήνας, ακούμε την απόγνωση των γειτόνων μας. Ακούμε τους τσακωμούς του διπλανού διαμερίσματος, στη λαϊκή, στις ουρές στο μίνι-μάρκετ. Τα παιδιά μένουν μακριά από φίλους και συμμαθητές και κρεμασμένα στα κάγκελα του μπαλκονιού, πασχίζουν για λίγο χώρο παιχνιδιού. Οι γυναίκες που έχουν αναλάβει το βάρος των οικοκυρικών υποχρεώσεων και την φροντίδα των παιδιών, έχουν γίνει ο σάκος του μποξ. Η πατριαρχική βία (ψυχολογική ή σωματική) έχει αυξηθεί, βρήκε το άλλοθι της. Η δουλειά μεταφέρθηκε στο σπίτι, το ελαστικό ωράριο δεν παίρνει άλλο τέντωμα (μαζί με τα νεύρα μας), με τις πιτζάμες δουλεύουμε όλη μέρα. Και όσον αφορά, όλες αυτές και αυτούς που πάσχουν από κατάθλιψη, αγχώδεις διαταραχές ή άλλες ψυχικές παθήσεις, η μακροχρόνια παραμονή στο σπίτι γίνεται ένα ασήκωτο βάρος. Όσο ο εγκλεισμός θα συνεχίζεται, η ψυχολογική κατάρρευση θα πολλαπλασιαστεί και θα οξυνθεί. Τα μπαλκόνια θα γίνουν βατήρες, αυτός είναι ο πραγματικός κίνδυνος!

Η κρατική επιτήρηση μετακινήσεων και ο οικειοθελής αυτοπεριορισμός στο πλαίσιο του «μένουμε στο σπίτι» δημιουργούν μια συνθήκη όπου το σπίτι γίνεται φωλιά-φυλακή: ασφαλές «μέσα», απ' το επικίνδυνο «έξω». Από τη μια, οι κοινωνικές σχέσεις επανοργανώνονται και οι επαφές στον κατασκευασμένο κόσμο των social media διαμεσολαβούνται από τις μηχανές. Η TV παραμένει ολημερίς ανοικτή να αναπαράγει τρομοθέαμα. Πρόκειται για μια εξαιρετικά τοξική συνθήκη όπου ο φόβος, η απομόνωση, η ιδιώτευση, η εξατομίκευση και η μοναξιά ηγεμονεύουν. Από την άλλη, συνιστούν ασκήσεις πειθαρχίας στο αστικό πεδίο. Πρόκειται για τη συνέχιση της πολιτικής Νόμος και Τάξη, όπου την επιτήρησή -στο πλάι των μπάτσων- αναλαμβάνουν οι «υπεύθυνοι πολίτες». Στις πολυεθνικές γειτονιές του κέντρου της Αθήνας, η ξενοφοβία, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά εμπεδώνονται καθημερινά στο όνομα του υγειϊνισμού. Επικίνδυνος, πλέον, είναι εκείνος που απειλεί με την παρουσία του τη δημόσια υγεία: ο «μαύρος», ο «ξένος», αυτός που «περιφέρεται άσκοπα». Οι μπάτσοι και οι ρατσιστές έγιναν το υγειονομικό προσωπικό του δημόσιου χώρου.

Το κράτος, στο πλαίσιο του γενικού lock-down, αποφάσισε το ψαλίδισμα του ενοικίου κατά 40% για ενάμιση μήνα στους ενοικιαστές των οποίων η εργασία έκλεισε με κρατική εντολή ή μπήκαν σε αναστολή. Ωστόσο, αφήνει εκτός όσους εργαζόμενους/ες είτε απολύθηκαν λίγο καιρό πριν την πανδημία, είτε ήταν στο ταμείο ανεργίας, πχ. περιμένοντας την έναρξη της τουριστικής σεζόν (η οποία μάλλον θα χαθεί), είτε οι επιχειρήσεις που εργάζονται ανέστειλαν την λειτουργία τους όχι λόγω κρατικής εντολής, αλλά λόγω μειωμένης ζήτησης. Επιπλέον, **αφήνει εντελώς ακάλυπτους** όσους/ες δούλευαν αδήλωτοι, ειδικά αν σκεφτούμε ότι στον κλάδο της εστίασης που έχει πληγεί περισσότερο, η αδήλωτη εργασία είναι κυρίαρχη συνθήκη, οπότε πολλοί/ές τυπικά δε θα δικαιούνται την έκπτωση. Μην παραγνωρίζοντας, επίσης, το γεγονός πως αρκετές μισθώσεις είναι υποδηλωμένες, επομένως η μείωση κατά 40% θα είναι στην ονομαστική αξία των συμβολαίων και η διαπραγμάτευση της τιμής θα γίνει ιδιωτικά μεταξύ ιδιοκτητών και ενοικιαστών.

Η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι η καραντίνα θα παραταθεί μέχρι τις 27 Απριλίου δίχως όμως να υπάρχει σαφής ημερομηνία για την άρση του γενικού lock-down της οικονομίας και της απαγόρευσης της κυκλοφορίας.

Τι θα γίνει όμως με τα ενοίκια και τους μισθούς όταν τελειώσει η καραντίνα, ανοίξει η οικονομία και μετρήσουν τα αφεντικά τις ζημιές; Τι θα γίνει με το ρεύμα που καίμε όταν μένουμε στο-σπίτι όλη μέρα; Με το ίντερνετ που είναι πλέον απαραίτητο εργαλείο της δουλειάς και βασικός τρόπος επικοινωνίας; Επίσης, τι θα γίνει τελικά με τα airbnb που όλα αυτά τα χρόνια ανέβαζαν τα νοίκια; **Τι θα γίνει με τους πλειστηριασμούς και τις εξώσεις;** Με το σχέδιο Ηρακλής «διάσωσης» των τραπεζών. Με το τέλος του νόμου προστασίας της κύριας κατοικίας; **Τι θα γίνει με τα κλειστά σπίτια;** Θα περιμένουμε πότε θα αποφασίσουν ιδιοκτήτες, τράπεζες και επενδυτές να τα διαθέσουν για ενοίκια; Ή θα κάνουμε κάτι για να ανοίξουν άμεσα;

Εάν, λοιπόν θέλουμε να φανταστούμε μια πρόταση,

αυτή δεν μπορεί να μην περιλαμβάνει ως άμεση προτεραιότητα τη ζωή, όχι την επιβίωση. Τη συλλογική μέριμνα, όχι την ατομική ευθύνη. Να εμπιστευτούμε τη συλλογική μας δύναμη. Να μπουν μπροστά και διεκδικητικά οι βασικές μας ανάγκες για στέγαση, τροφή, υγεία, ενέργεια. Να νοιαζόμαστε ένας για τον άλλον, αλλά να μην εσωτερικεύσουμε την αφήγηση της ατομικής ευθύνης. Να δείξουμε αλληλεγγύη για το διπλανό μας, σε μια κοινωνία που ανέκαθεν έχει αποκλεισμένες τις ευπαθείς ομάδες.

ΣΤΑΣΗ ΠΛΗΡΩΜΩΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΕΝΟΙΚΙΟΥ

- ΙΣΟΤΙΜΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΗ ΣΤΕΓΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ -

